dricker Hjertat sår och pickar, Luften förswinner, ögonen rinner, Och man blifwer blek och matt; Den gör allt för illa, Som två wänner skilja från hwarannan, som tillsamman Hafwa tänkt att kärligt bygga hjonelag; Öfwer honom gjutes tårar ut, Honom går ej wäl till slut.

3.

Äktenskapet är ett Paradis, När två söta wänner bli ett par, Som bör lända HErran Gud till pris, Som det sjelf instiftat har; Man och Qwinna är ett kött och blod, När den allrahögste Guden god Fogar dem tillsamman, Att med lust och gamman Nöta sina dagar, Till deß han behagar Gifwa dem en ewig ro, Säll är den hinner Detta mål och sinner Frommer maka, Han får smaka Mycket mera godt, än någon det kan tro; Derför söta wän, war mig hull, Jag dig älskar mer än gull.

4.

Fast mitt hus ej kallas kan schatull, Fast jag inga ädla gåfwor har, Fast jag intet äger werldsens gull, Är jag dock förnöjd och glad; Fast jag ej får pocka på min magt, Fast jag ej kan likna werldsens pragt, Får jag högt ej lefwa, Kan mig Gud dock gifwa Födan, som mig närer, Mer jag ej begärer; Hwarföre han bör hafwa tack; Men om du mig swiker, För jag ej är rikt, Blir mitt hjerta fullt af smärta. Jag will tusend gånger hellre wara död, Än att lefwa sen jag mistat den, Som jag har utwalt till min wän.

5.

Bättre är få en maka from, Fast han ej så rik och mägtig är, Än att få båd' magt och rikedom, Och en maka sur och twär; Den som är förnöjder med sin lott, Som han utaf HErran Gud har fått, Han har bästa skatten, Sofwer tryggt om natten, Fruktar ej, att tjufwar Godset hans borthåfwar, hwartill han sin tröst har satt, HErren, som har gifwit Menniskan detta lifwet, Han wäl spisar, Det oß wisar, Att han är densamma, som det göra kan; Det han äfwen mot mig har gjort, Mycken nåd har jag förspört.

6.

Fast jag intet är så högt uppsatt, Fast ej på årans wagn af guld åka får, Är dock mitt hjerta gladt; Ty jag wet, att Gud är huld, Jag ej frågar efter werldens gunst; Ty hon flyr sin kos som stoft och dunst, Gud kan mig upphöja och mig wäl förnöja, Om jag flitigt

G 5416

Swenne nya och nöjaktiga

Kärlekens,

Wisor.

Ungers unter sin egen begagliga melodie.

Den förra:

Hjertans ljufwa lodertöta &c.

Den andra:

Göteborg,
Tryckt hos Gum. Norberg, 1830.

flitigt kämpar, Werldsens ondska dämpar Då blir döden wißt min winst: Rikedom ej motar, När som döden hotar, Intet hjelper, Döden stjelper, Han gör rik och fattig sist hwarannan lik. Såll är den sitt pund förwaltar så, Att han kan till slut bestå.

7.

Täcka Eloris jag af hjertat ber, Att du wille bli min wän så sät; Ty mitt hela hjerta jag dig ger, Låt oß ingen skilja åt: Ty du aldrig går utur mitt sinn, Förrän som jag tager grafwen in. Täckaste Gudinna, Låt din kärlek brinna Emot mig jag beder, Då will jag med heder Giswa dig en fästnings ring; Låt min kinder bleka Hjertat ditt beweka, Ty jag ängslas nu och fångslas, Jag är uti starka kärleks-bojor satt; Söta wän du gif mig hjertat ditt, Så blir jag sorgen qwitt.

8.

Men, o store Gud, som styrer allt, Som allsmägtig, nådig är och wis, Jag will hafwa dig min sak befallt, Att hon länder dig till pris; Du som första Man och Qwinna skop, Wärdes med mig laga, Som dig bäst behagar, Hwad du mig täcks skicka, Motgång eller lycka, Jag med glädje tar emot; Men

Den Förſta:

1.

Hiertans ljufwa sockersöta Wän, Ack förlåt fast jag mig dristig gör, Att jag kärligt åter nu igen Dig min ros besöka tör: Ty mitt hjerta hafwer ingen ro, I mitt bröst kan ingen glädje gro, Förrän jag dig råkar Och med dig får språka. Täckaste lilja, Ingen skall dig skilja ifrån mig, det kan jag tro, fastän werlden hotar, Falska tungor motar, Gud dock hjelper, Ingen stjelper kull Och blir ohulpen, som på honom tror. Mer än lycklig är fördenskull den, Som har HErren Gud till wän.

2.

Ingen större fröjd i werlden, än att ha en huld och trogen wän; Men den största sorg som hiertat bär, Är när som man mister den, Hwartill man sin hog och kärlek satt, Man då ängslas både dag och natt, Det är swåra drickar